

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 9. Manuum & brachiorum compensatio admiranda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

Matth. 18. Neq; enim sine causa dictum est: *Vbi sunt*
 20. *duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi*
 Gal. 6. 2. *sum in medio eorum; Et illud: Alter alterius*
 1. Cor. 12. *onera portate. Sumus enim corpus Christi, &*
 27. *membra de membro; & Frater, qui adiun-*
 Prou. 18. *tur à fratre, quasi ciuitas firma: & iudicia,*
 19. *quasi veftes urbium.* Siquidem, etiam in
 re spirituali, duo sunt vno fortiores, &
 quod isti deest, ab altero accedit. Vnus ar-
 dentiùs, alter demissiùs orat. Sed hoc nunc
 non agimus, corporis defectum ostendi-
 mus mentis inuentione, industriaque na-
 turæ, aut beneficio Numinis compensatū.

§. IX.

*Manuum & brachiorum compensatio ad-
 miranda.*

Et quia de brachijs mentio facta est, ma-
 nusque quæ sunt, vt Philosophus ait, in-
 strumenta instrumentorum, sine brachijs
 haberi non possunt, afferam & hîc exem-
 pla partim à me visa, partim ab alijs nar-
 rata, quæ mirificam quandam, etiam in
 his maximè necessarijs membris, naturæ
 industriam compensationemq; ostendunt.
 Quippe nati sunt, qui vtraque manu, im-
 mò ambobus brachijs carentes, pedibus
 omnia ferè ea, quæ alij manibus, quàm
 dexter-

dexterrimè perfecerunt. Atque vt paulò
superiùs à me dicta confirmem, Oder tra-
dit, in regia magni Cham, non paucos in-
uentos esse, qui brachijs priuati, pedibus
nulla prorsus minore agilitate, quàm reli-
qui manibus sagittam longissimè euibra-
rent. Et Cælius quoq; cum Dione refert,
inter munera Augusto ab Indis missa, fuisse
& adolescentulum sine humeris, qui tamē
pedibus manuum functionem obiret. Nam-
que arcum intendebat, sagittas etiam ex-
cutiens. Quin & tubas inflabat. Sed meos
oculos testes adducam, & rem visam, non
fama duntaxat acceptam referam. Anno
Christi 1628. Ingolstadij, in Collegio Ig-
natiano multis Perillustribus, Generosisq;
Dominis, ac nobilissima studiosorum coro-
na præsentibus, sederamus expectatione
noui alicuius spectaculi intenti, cum ecce
mediocris staturæ vir in conclaue ingredi-
tur, magnificis passibus, pallio in hume-
rum contorto inuolutus, atque ante men-
sam, theatri loco, appositam, reuerentiam
spectatoribus exhibet ignaris, quid specta-
turi essent. Præmissis hoc cærimoniarum
honore, pallium ore mordicus apprehen-
dit, & à se expeditissimè super mensam

Oder.
post. ante
fin.

Cæli. l. 4.
Antiq.
Lect. 6. 12.

proijcit; quo amoto euolutus ipse astat statuæ instar truncatæ, ab humero deorsum planus, tanquam trabs quædam vestibus induta, aut trophæū cui arma appenduntur. Carebat enim ambabus manibus, & utroque brachio erat destitutus. Mox in mensam insilijt, & excussis calceis, paulo plus, quàm primores pedum digitos ostendit, quos habebat haud multò, quàm nos, longiores. Illis tamen omnia faciebat, quæ alij manibus solent. Nam in primis musicum organum scitissimè pulsabat, & si, qui folles attollens ponè astat, negligentior se ostendisset, plano pede alapam illi excussissimam dabat. Tum panem, carnes, aliaque iisdem pedum digitis cultrum tenens scindebat. Quin & vitrum leuabat, vno pede, alteroquè cantharum, sibi què ipse infundebat; & nunc vitrum, nunc cantharum ori admotū exhauriebat. Postea & chartis pictis cum socio ludebat, eas miscens, distribuens, tenens, atque in mensam cum sonitu proijciens, non secus atque alius omnibus membris integer homo. Denique calamum arripiebat, & pulcherrimos characteres scribebat; quod què magis mirandum, & acum sumebat, quam
flo

filo traiiciens, quouis factore citius nebat & suebat. Itaque quicumque eum videbat operantem, manus dicebat ei, non officia manuum defuisse, aut certè manus ipsas in locum pedum demigrasse. Ad quod confirmandum, non omittam hìc, quæ in hanc ipsam rem, non ineruditus author collegit, verbatim exscribere. Sunt autem hæc. *Mira est providentia, & sollicitudo Natura, quam Creator omnium rerum ei, tanquam optimæ matri attribuit. Ea enim, in animalibus membris distortis, vel mutilatis, aut debilitatis, vel etiam omnino deficientibus, plerumq; alijs membris, præter suum officium, ad quod destinata sunt, tale robur & dexteritatem, ex diuturna consuetudine, suppeditat, ut dicere aliquis possit, non in distinctione membrorum, sed in continuo usu perfectionem consistere. Hac de re sæpius cogitavi, cum essemus Comburgi, apud verè nobilem & præstantissimum virum D. Erasmus Neusteterum. Is enim cum nulla benignitatis & humilitatis erga nos prætermisisset officia, iussit accersiri, ex vicinis Salinis Suevicis Thomam Schvveickerum, natum xxxi annos, & quidem honestis parentibus, quem licet mater sua absq; brachys in lucem enixa fuisset, omnia tamen munia*

Philipp.
Camer.
cent. 1.
horar.
subsec.
cap. 37.

nia

nia manuum, pedum subsidio ita exequebatur,
 ut quod in uno desideraret, in altero compensa-
 tum sibi esse affirmare non erubesceret. Nam
 cum in editiore loco, qui aquaret altitudinem
 tabula, in qua esculenta apposita erant, conse-
 disset, apprehenso pedibus cultro, scindebat pa-
 nem, & alios cibos. Pedes ea postea, nec non &
 potum, veluti manus, ori porrigebant. Pera-
 cto prandio pedibus pingebat nobis omnibus vi-
 dentibus elegantes Latinas & Germanicas lit-
 teras, ut exempla eorum, quasi rem insolitam
 nobiscum sumserimus. Postulantibus etiam no-
 bis cultello parabat calamos ad scribendum
 aptissimos, quos postea nobis donabat. Quum
 esset ita occupatus, diligenter inspexi formam
 pedum, quorum digiti erant ita oblongi, & ad
 res tenendas apti, ut procul aspicientibus ma-
 nus (pallio enim suo verecundè admodum cru-
 ra tegebat) viderentur. Hoc spectaculum nobis
 sanè iucundum & antea non visum, iussus
 etiam fuerat paulo antè Casaræ Maiestati,
 cum illac transfiret, exhibere, quæ hanc mi-
 randam Naturæ compensationem non absq;
 munificentia, lubens spectavit. Et paulò infra.
 Similis homo mancus, videlicet absq; brachijs,
 nostro tempore fere totam Germaniam perua-
 gatus est, qui collo & mento gladium vibrare,
 hastilia

hastilia iaculari, & alia multa mira dexteritate, & ita certò, longa consuetudine, qua velut in artem transierat, didicerat, ut à proposito scopo rarò, aut nunquam aberrare solitus sit. Multis hæc annis antè in lucem sunt edita, quàm ego suprà à me descriptum subtilem truncum, viderem, ut proinde idem esse non potuerit. Quare in pluribus natura ostendit, se, quod in vno aufert, in alio reddere, ac proinde non nouercam, sed matrem agere.

§. X.

Cacitas oculorum manuum dexteritate compensata.

Quanquam in nullo sensu est hæc mater mirabilior, quàm qui solet esse mortalibus charissimus, hoc est in sensu oculorum. Fuit Anno Christi 1612. Ingolstadij, iuuenis arcularius, qui à natura quidem lumen vtrumque acceperat, sed postea, ut opifices isti solent, die quodam festo ac vacuo, temporis fallendi gratia, fistulam æneam expoliebat, parabatq; futuro certamini iaculatorum, qui metam pariter & præmium posuerant. Ibi, dum nitratum puluerem incautiùs tractat, incensus ille inopinato simul ac miserando casu

casu